

трена да ме вземе подъ своя защита. Прѣзъ нощъта, часа по 12 прѣстигнахме въ Букурещъ. Щомъ се спре трена, огняра ме придаде врѣменно на другъ човѣкъ, до като си завърши работата. Слѣдъ малко дойде и ме отвѣде близо тамъ въ една кжша, гдѣто живѣеше, като ме прѣдопрѣди, че полицията прѣслѣдвала чужденцитѣ, а особено бездѣлницитѣ, поради многото станали отъ нѣколко врѣме насамъ обيري и убийства въ самата столица. На другия день рано азъ трѣбваше да напустна столицата, за да не попадна въ нѣкоя клюса. Качихъ се на желѣзницата и се отправихъ за Плуещъ. «Тамъ ще се срѣщна, си помислихъ азъ, съ Райчо Поповичъ, отъ когото вѣрвахъ да науча много нѣщо по народнитѣ работи». Бѣгахъ отъ дъжда, а попаднахъ подъ ударитѣ на градушката. Къмъ 11 часа прѣстигнахъ на Плуещката гара и що бѣхъ слѣзълъ, съзрѣхъ на срѣща си единъ мой добъръ приятель, който се казваше Гица Иванеско. Бѣше влахъ. Слѣдъ като се ржкувахме, дръпна ме на страна и ме запита ниско:

— Нине Никола, имашъ ли паспортъ?

— Не, му отговорихъ.

— Работата е лоша. Тази вечеръ тука въ града около лозята стана единъ обиръ на нѣкой си Джорджевско лозаръ, на когото задигнали 4,000 наполеона и полицията безразборно всички странни затваря. Я вѣрви съ мене, продължи Иванеско.

Тръгнаме по една крива улица. Най-послѣ стигнахме до дома му, който се намираше въ българската махала, на улица »Болдеско.« Съсѣдитѣ му бѣха все българи. Имаше стара майка и по-малкъ братъ, който се казваше Петъръ. Запозна ме съ майка си и брата си, слѣдъ което, като рекоманде, каза имъ: »когато бѣхъ въ Златина, веднажъ бѣхъ твърдѣ много боленъ-наумиране. Вий знаете това. Безъ нийдѣ никого, въ чуждѣ градъ, опасно боленъ, азъ трѣбваше да загина. Обаче, яви се човѣкъ, който зае роляга на майка, баща, братя, сестри, роднини и ближни. Той